

Стою посеред виру на пороні.
Раби веслюють — й тягарі — ретельно.
Душа біжить, та — важко й мляво — тіло.
Вже — от-от — край, а води — незміренні.

Як найдорожче очужило й — рінню.
Набігла хмарка, — й кам'яниць не стало.
Сама основа берегів пустилась, —
Й — ледь-ледь димок, де досі — так старанно.

І вже на видноколі справжній власник.
Чекає, заки оболонка лусне.
І те, повз що — життя все — неуважно,

Вже — обриси — і силу дивовижну.
Вода. І переправник — витівник. —
Я ще живу чи вже помер давно?